

Αυτό το λίγο που απομένει

Από τον Κυρίαρχο Μεγάλο Γενικό Ιεροφάντη, Κυρίαρχο Μεγάλο Διδάσκαλο
Roberto Randellini
33° 90° 97°

Η Ανθρωπότητα, στο σύνολό της, βρίσκεται σε ένα σταυροδρόμι: είτε να αποδεχτεί μια βαθιά ενδοσκόπηση που θα την οδηγήσει να επανεξετάσει τους ορίζοντες και τις φιλοδοξίες της στο πνευματικό πεδίο, μέσα από μια κάθαρση ικανή να της εξασφαλίσει την επιβίωση, είτε να συνεχίσει προς την αυτοκαταστροφή. Δεν πρόκειται για καταστροφολογία ούτε για αποκαλυπτικές υπερβολές, αλλά πολύ απλά για ρεαλισμό.

Δεν χρειάζεται να σταθούμε στα σημάδια που εδώ και καιρό, από κάθε γεωγραφικό πλάτος, μας υπενθυμίζουν ότι η δική μας είναι η εποχή του Σιδήρου¹, του Kali Yuga, η σκοτεινή εποχή κατά την οποία οι αξίες της Παράδοσης έχουν σχεδόν εξαφανιστεί, επισκιασμένες από έναν χυδαίο υλισμό, κουφό σε κάθε κάλεσμα που προέρχεται από τα πεδία του Πνεύματος.

Ο εγωισμός έχει ανατρέψει τη φυσική τάξη των πραγμάτων: η ζωή ερμηνεύεται και βιώνεται σαν ένα κυνήγι όπου όλα επιτρέπονται. Τα πάντα έχουν αντιστραφεί. Η Καλοσύνη έχει μετατραπεί σε επιφανειακή καλοσύνη, η Αλήθεια σε απλή «αληθοφάνεια», η Δικαιοσύνη σε διάθεση τιμωρίας, η Πίστη σε τυφλό δογματισμό. Η εμπειρία του ιερού έχει εξασθενήσει σε τέτοιο βαθμό ώστε ακόμη και μέσα σε εκείνες τις δομές που κάποτε υπερηφανευόντουσαν ότι αποτελούν τον συνδετικό κρίκο μεταξύ του υλικού και του πνευματικού επιπέδου — κληρονόμοι των αρχαίων μυητικών Σχολών όπου τελούνταν τα Τυπικά που επέτρεπαν αυτή τη σύνδεση και την ευεργετική ανταλλαγή ενεργειών— επικρατεί πλέον ο κανόνας της πολλαπλής ένταξης: διπλής, τριπλής, τετραπλής, πενταπλής...

Τα πάντα είναι αναμειγμένα, συγκεχυμένα, αλλοιωμένα.

Μέσα σε αυτό το χάος, κάθε πράγμα χάνει την ταυτότητά του και, κατά συνέπεια, τη ζωτική του δύναμη. Σε εσωτερικούς όρους, αυτό σημαίνει ότι το Εγρηγόρος ενός Μυητικού Τάγματος, συνεχώς υποβαλλόμενο σε πιέσεις και μολύνσεις ποικίλης φύσης, καταλήγει είτε να σβήνει είτε —ακόμη χειρότερα— να υποτάσσεται σε δυνάμεις αντίθετης φύσης. Από αυτή τη σφοδρή επίθεση δεν διαφεύγει ούτε ο Τεκτονισμός. Εδώ και πάνω από δύο αιώνες, τα ενδιαφέροντα υπερβατικού χαρακτήρα που χαρακτήρισαν την εμφάνισή του στις αρχές του 18^{ου} αιώνα έχουν σταδιακά εξασθενήσει, δίνοντας τη θέση τους σε ιδεολογίες κοινωνικού, ακόμη και φιλανθρωπικού χαρακτήρα, που δεν έχουν σχέση με την αρχική του ορθο-δοξία και αριστοκρατία. Κυρίως, όμως, έχει χαθεί το πιο ουσιώδες χαρακτηριστικό του: ο βαθύς θεϊσμός του, θεμέλιο ολόκληρου του συμβολικού της οικοδομήματος.

Στη θέση της παραδοσιακής γλώσσας των Τεκτονικών συμβόλων έχει εισαχθεί ένας νέος «Λόγος» που επικαλείται αόριστα ιδανικά ελευθερίας, ισότητας και αδελφότητας — έννοιες

¹ ΣτΜ: Η ανθρωπότητα πέρασε από την εποχή του χρυσού (πλήρης πνευματικότητα), στην εποχή του αργύρου, του χαλκού και τέλος στην σημερινή του σιδήρου.

που, από παραδοσιακή σκοπιά, αποκτούν νόημα μόνο υπό το φως της Μυητικής Επιστήμης. Η Ελευθερία, υπό το πρίσμα του Ιερού, είναι μια εσωτερική κατάκτηση που μας απελευθερώνει από τους περιορισμούς του υλικού επιπέδου, από το κατώτερο εγώ που μας δένει με τις ανάγκες του σώματος, τα τυφλά πάθη και τις παράλογες ορμές. Είναι εκείνη η κατώτερη φωτιά που οι αλχημιστές αποκαλούσαν «κατώτερο υδράργυρο», μια φωτιά που δεν σβήνει ποτέ, που γεννά αδιάκοπα ψευδείς ανάγκες, επιθυμία υπεροχής και κυριαρχίας πάνω στους άλλους — μια φωτιά που καίει και αφήνει πίσω της επικίνδυνα κατάλοιπα.

Η σημερινή κατάσταση στον Τεκτονισμό και γενικότερα στα μυητικά Τάγματα δεν ξεφεύγει από αυτή τη φθορά και τη συρρίκνωση του Ιερού. Απόδειξη αποτελούν οι συνεχείς προσπάθειες διείσδυσης θεωριών συνωμοσίας που επιχειρούν να διαβρώσουν από μέσα την παλιά του αίγλη. Υποστηρίζεται ότι οι Τέκτονες πρέπει να εμπλακούν περισσότερο στην κοινωνία και την πολιτική, να στηρίξουν «δικαιώματα», να λάβουν θέση υπέρ «δικαιων πολέμων». Στην ουσία, επιχειρείται να ανατραπεί η βασική αρχή που πάντοτε καθοδηγούσε το ανώτερο έργο: η μελέτη, η ανάλυση και η εσωτερική εργασία με στόχο τη διόρθωση των ατελειών μας και την επαφή με τον Υπέρτατο Κτίστη των Κόσμων.

Fraternité – Adolphe Willette

Όλα τα κοινωνικά, πολιτικά και ανθρωπιστικά ζητήματα ανήκουν στην προσωπική σφαίρα και δεν πρέπει να υπερβαίνουν τα όρια του ιερού χώρου της Στοάς. Οι συγκρούσεις, οι διαφωνίες και τα «μέταλλα» πρέπει να μένουν εκτός των Στηλών Jachin και Boaz, με γνώμονα πάντα τη λογική, τον σεβασμό και την ανεκτικότητα.

Οι ζημιές που προκαλούν οι εξτρεμισμοί, ο θρησκευτικός φανατισμός και ο πολιτικός δογματισμός είναι εμφανείς σε όσους εξακολουθούν να πιστεύουν στη μέθοδο του Εσωτερισμού. Όποιος απομακρύνεται από τις θεμελιώδεις αξίες της αιώνιας Παράδοσης — που υπερβαίνει τον Χρόνο και τον Χώρο και εκφράζεται μέσω καθολικών συμβόλων — καταλήγει να απορροφάται από τον αέναο κύκλο της σύγκρουσης.

Ένα αυθεντικό Τεκτονικό Τάγμα οφείλει να καλεί τα μέλη του σε μια βαθιά εσωτερική αναζήτηση της αλήθειας της ύπαρξής τους. Η αναζήτηση αυτής της αλήθειας έξω από τον εαυτό συχνά οδηγεί σε κρίσεις και απομάκρυνση.

Οι κρίσεις, ωστόσο, αποτελούν και ένδειξη ζωντάνιας: όσοι τις ξεπερνούν ενισχύονται, ενώ όσοι δεν κατορθώνουν να μεταστοιχειώσουν τα «βαριά τους μέταλλα» παρασύρονται.

Σε όσους μένουν, απομένει η πικρία αλλά και το καθήκον της συνέχειας.

«Ό,τι απομένει» σημαίνει να μη χάνουμε ποτέ τον στόχο: την αναζήτηση και πραγμάτωση του εσωτερικού Εαυτού ως αντανάκλαση του Θείου εντός μας.

Αυτό το «λίγο που απομένει» πρέπει να προστατευθεί με ταπεινότητα, αλήθεια και αγάπη — εκείνη την αγάπη που δίδαξε ο Χριστός. Μέσα από την εσωτερική μας «έρημο», οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε και να νικήσουμε τα πάθη μας, να ανακαλύψουμε τη Χαμένη Λέξη και τη δύναμή της.

Τότε, όλα θα γίνουν «Ορθά και Τέλεια». Το Τέλειο θα σημαίνει το Ολοκληρωμένο: θα πραγματοποιηθεί το Θείο Θέλημα, η Αρμονία θα επικρατήσει επί του χάους, και το ιερό πεντάγραμμα θα λάμψει ξανά, αντηχώντας αιώνια το Άγιο Όνομα.